

У дому за смештај одраслих у Кулини прошле недеље непокретни штићеник страдао је када га је други бацио кроз прозор. Управа дома жали се да су им, због европских стандарда који забрањују везивање

– руке „везане“ те да не могу да изађу на крај са непредвидивим и опасним штићеницима. Наиме, више не смеју да спроводе мере обезбеђења попут решетки на прозорима, везивања или коришћења просторија за изолацију, као и лекова за контролу понашања.

И тако је још једном, бриселска бирократија победила здрав разум. Како и не би, кад лебом рани толике хиљаде службеника који морају некако да оправдају постојање својих радних места. Све је одлично замишљено, али се ето, дешава и понека „грешка у компјутеру“, па шта. Важно је да је по „европским“ стандардима, без обзира што није и у „европским“ условима, где велика буџетска давања могу да компензују непрактичност и небулозност бриселских директива, на пример већим бројем особља. По обичају, копље се слама на онима који немају могућности ни да покушају да такве прописе спроводе до краја, али их, ето, уводе по систему видепажаба... Питање је само, с обзиром на огромне буџетске резове који очекују земље попут Француске и Британије, колико ће и код њих ти „европски“ услови још моћи да потрају.

Ипак, не треба се превише секирати за проблеме чланица ЕУ. Увек постоји могућност да се сопствени проблеми пребаце неком другом а да савест при томе остане чиста. Тако је Европска агенција за природну средину прошле недеље поносно објавила како су емисије угљен диоксида 27 чланица ЕУ опале за 17% у односу на 1990. годину, што значи да је ЕУ на добром путу да изврши обавезе из Кјото протокола и стигне до чаробних 20% умањења до 2020. године. Међутим, како показују истраживања независних института, емисије које су резултат трошења роба и услуга од стране ових земаља заправо су порасле су преко 40%, што значи да Европљани загађују више него икада, само то раде дискретније, у туђем дворишту. Тачније у Кини, која трећину оног што произведе шаље у извоз – онима којима су руке везане разним „стандардима“ Дакле, Европа троши, а Кина производи и загађује, Европа добија петице из екологије а Кина ређа све саме кечеве и укорје.

На крају, још једном о пребацивању проблема другоме. У штампи се прошле недеље ламентирало над очајним навикама у исхрани код школараца, чија омиљена храна су

хамбургери, слаткиши, газирана пића и пецива из пекара. Многе школе немају кухиње, па деца купују шта стигну. Родитељи, шта би друго, – траже да се забрани продаја брзе хране деци. Тако би елегантно избегли да сами морају да решавају своје проблеме са децом. Други нека буду бабароге, само нек родитељи остану кул и најбољи ортаци. Још када би држава забранила и цигарете, журке, видео игрице, рекламе, кладионице и скупе патике које им деца стално траже, родитељи заиста више не би имали ниједне бриге, а богами ни трошка. Само, заборавља се једна врло важна ситница.

Једном када се власт посвети решавању неког “проблема”, било да су у питању решетке на прозорима, киосци брзе хране или закривљеност краставаца и банана, онда она за то делегира неко тело, комисију, одбор или нешто слично. А када то тело заврши са проблемом за који је постављено, оно у циљу свог опстанка почне да тражи друге проблеме за решавање, а кад ако их не нађе, онда их и измишља.

Тако и онај родитељ који је само желео да не мора да се конфронтира са дететом око хамбургера и слаткиша, једног дана схвати да саа постоји и пропис о томе колико дуго комшиница сме да му причува дете, или колико квадрата простора мора да обезбеди сваком члану породице. Као и онај пропис о решеткама на прозорима који делује благотворно на све оне штићенике који преживе, тако и овакви прописи одрастање чине безбеднијим оном све мањем броју деце која уопште успеју да се роде у друштвима оптерећеним “европским” стандардима.